

Teza: niewłaściwe wykonywanie czynności zawodowych

Obwiniony, który nakłonił pokrzywdzonych do wniesienia skargi kasacyjnej pomimo braku podstaw i która nie miała żadnych szans powodzenia z uwagi na uprzednie przegranie sprawy z powodu przedawnienia roszczenia, popełnił delikt dyscyplinarny.

WO-94/18

ORZECZENIE

z dnia 7 sierpnia 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Stefan Mazurkiewicz

Sędziowie: S WSD Tomasz Fox

S WSD Rafał Ziemiński /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Mariusza Łątkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2018 r. sprawy radcy prawnego K. P.

obwinionego o:

popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na:

(a) tym, że w okresie od czerwca 2013 roku do 10 września 2013 roku wbrew interesom swoich mocodawców przygotował na rzecz A. M. i K. F. (1), a następnie wniósł do Sądu Najwyższego, nie mogącą przynieść oczekiwanego rezultatu skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 czerwca 2013 roku sygn. akt I ACa 375/13, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

(b) tym, że w miesiącu maju 2015 roku, wbrew istniejącemu konfliktowi interesów polegającego na tym, że obowiązek działania na rzecz mocodawcy pozostawał w sprzeczności z interesem radcy prawnego, uczestniczył w przygotowaniu na rzecz K. F. (2) pozwu przeciwko własnemu ubezpieczycielowi, tj. (...) S.A. w W. z tytułu szkody jaką wyrządził swoim działaniem, a objętej obowiązkowym ubezpieczeniem OC radców prawnych, przy czym przygotowany pozew nie czynił zadość wymaganiom w zakresie wykazania wysokości szkody, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i art. 21 pkt. b Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

na skutek odwołania Obwinionego K. P. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OiRP w Zielonej Górze z dnia 2 lutego 2018 roku w sprawie DO 32/17

orzeka:

1. utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Zielonej Górze z dnia 2 lutego 2018 roku w sprawie DO 32/17,

2. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.200,00 zł. (słownie: jeden tysiąc dwieście) obciąża obwinionego K. P..

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze po rozpoznaniu sprawy obwinionego radcy prawnego K. P. („Obwiniony”) o sygnaturze akt DO 32/17, w orzeczeniu z dnia 2 lutego 2018 roku ((...)) uznał Obwinionego winnego zarzucanych mu czynów, tj.

(a) tego, że w okresie od czerwca 2013 roku do 10 września 2013 roku wbrew interesom swoich mocodawców przygotował na rzecz A. M. i K. F. (1), a następnie wniósł do Sądu Najwyższego, nie mogącą przynieść oczekiwanego rezultatu skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 czerwca 2013 roku sygn.. akt I ACa 375/13, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę nagany.

(b) tego, że w miesiącu maju 2015 roku, wbrew istniejącemu konfliktowi interesów polegającego na tym, że obowiązek działania na rzecz mocodawcy pozostawał w sprzeczności z interesem radcy prawnego, uczestniczył w przygotowaniu na rzecz K. F. (2) pozwu przeciwko własnemu ubezpieczycielowi, tj. (...) S.A. w W. z tytułu szkody jaką wyrządził swoim działaniem, a objętej obowiązkowym ubezpieczeniem OC radców prawnych, przy czym przygotowany pozew nie czynił zadość wymaganiom w zakresie wykazania wysokości szkody, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i art. 21 pkt. b Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę nagany.

Na podstawie art. 65[1] ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1982 roku o radcach prawnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze jednostkowe kary połączył i orzekł łączną karę nagany.

Ponadto, na podstawie art. 70 [6] ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od Obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze kwotę 1.500 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze wskazał, iż w przedmiotowej sprawie, w której składana była skarga kasacyjna, doszło do przedawnienia roszczeń pokrzywdzonych, na skutek spóźnionego złożenia pozwu przez Obwinionego, co nie mogło przynieść korzystnego dla pokrzywdzonych rezultatu. W ocenie sądu działanie Obwinionego spowodowało jedynie dodatkowe, zbędne koszty dla pokrzywdzonego A. M.. Skarga Kasacyjna nie zawierała usprawiedliwionych podstaw, co potwierdził Sąd Najwyższy odmawiając przyjęcia skargi. W ocenie sądu Obwiniony nakłonił pokrzywdzonych do wniesienia skargi pomimo niez zaistnienia podstaw, o których mowa w art. 398 (3) k.p.c. i która nie miała żadnych szans powodzenia z uwagi na uprzednie przegranie sprawy z powodu przedawnienia roszczenia. W ocenie sądu nie mógł zostać również uwzględniony argument, iż Obwiniony nie jest autorem skargi, gdyż została ona przez niego podpisana przez co - niezależnie od faktycznego autorstwa skargi - wziął on na siebie związaną z tym odpowiedzialność, w tym również zawodową.

Odnośnie drugiego z zarzucanych Obwinionemu czynów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze uznał, że nie ma żadnych wątpliwości, iż Obwiniony uczestniczył w przygotowaniu pozwu przeciwko (...) S.A. pomimo istnienia konfliktu interesów pokrzywdzonych i Obwinionego. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze Obwiniony namówił pokrzywdzonych do wystąpienia z powództwem przeciwko ubezpieczycielowi Obwinionego, co - w ocenie sądu - jest kwestią niesporną podobnie jak fakt wyteżowania pozwu przez Obwinionego i sporządzenia na jego polecenie pozwu przez pracownika kancelarii. Ponadto, jak wynika z zeznań K. F. (1), pozew został przez niego podpisany w kancelarii Obwinionego i wysłany przez kancelarię. W ocenie sądu istnienie konfliktu interesów Obwinionego i pokrzywdzonych jest oczywiste, albowiem działanie Obwinionego na rzecz pokrzywdzonych, tj. pomoc w sporządzeniu i wysłaniu pozwu, stało w

sprzeczności z jego interesem, tj. z uwagi na fakt, iż sprawa odszkodowawcza dotyczyła własnego ubezpieczyciela. W ocenie sądu nie można uznać popierania w jakikolwiek sposób roszczeń pokrzywdzonych względem ubezpieczyciela Obwinionego za działanie zgodne z interesem Obwinionego. Od powyższego orzeczenia odwołanie złożył Obwiniony zarzucając mu:

(a) naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez błędne ustalenie, iż Obwiniony wbrew interesom swoich mocodawców przygotował i wniósł do Sądu Najwyższego nie mogącą przynieść oczekiwanego rezultatu skargę kasacyjną, podczas gdy w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne a także potrzeba wykładni przepisów prawa, a zatem istniały podstawy do wniesienia skargi kasacyjnej, oraz

(b) naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez błędne ustalenie, iż Obwiniony uczestniczył w przygotowaniu pozwu przeciwko Ubezpieczycielowi podczas gdy to pracownik kancelarii jedynie wyteżował pozew i pouczył skarżących jak ma wyglądać powództwo, oraz

(c) naruszenie § 1 ust. 1 w zw. z ust. 2 uchwały nr 86/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20.02.2015 w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego poprzez zasądzenie od Obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze kwoty 1.500 złotych czyli opłaty tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w górnej granicy przedziału, podczas gdy stopień zawłości, ilość posiedzeń oraz przeprowadzonych czynności jest nieadekwatny do wysokości opłaty. Obwiniony wniósł o zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie Obwinionego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie, przy uznaniu Obwinionego winnym, obniżenie opłaty zasądzonej od Obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego z kwoty 1.500 złotych do dolnej granicy przedziału, tj. 500 złotych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

1. Odwołanie Obwinionego K. P. od orzeczenia Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 2 lutego 2018 roku nie zasługuje na uwzględnienie.

2. WSD podziela pogląd zawarty w postanowieniu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 2 lutego 2018 roku, o uznaniu Obwinionego winnym zarzucanych mu czynów.

3. Odnośnie zarzutu Obwinionego dotyczącego naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez błędne ustalenie, iż Obwiniony wbrew interesom swoich mocodawców przygotował i wniósł do Sądu Najwyższego nie mogącą przynieść oczekiwanego rezultatu skargę kasacyjną WSD stwierdza, że podziela założenia, ustalenia i ocenę działania Obwinionego przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze. Z zebranego materiału dowodowego, między innymi zeznań pokrzywdzonych oraz zgromadzonych dokumentów wynika, że Obwiniony w sposób niewłaściwy wykonał czynności zawodowe radcy prawnego względem swoich mocodawców. WSD nie prowadzi analizy wszystkich postępowań przed sądami powszechnymi, zarówno sądem I instancji jak i Sądem Apelacyjnym, w których udział biorą radcowie prawni, gdyż nie leży to w zakresie działań i rozstrzygnięcia WSD w każdej sprawie. Innymi słowy WSD nie ocenia i nie bada we wszystkich sprawach toczonych przed sądami powszechnymi czy działanie radcy prawnego, reprezentującego stronę postępowania, zwłaszcza postępowania przegranego przez stronę, było działaniem prawidłowym czy też nie. Samo przegranie sprawy przez jedną ze stron postępowania sądowego, reprezentowaną przez radcę prawnego, nie oznacza, iż radca ten działał nieprawidłowo i naruszył obowiązujące go, jako radcę prawnego, zasady rzetelnego działania i postępowania zgodnie ze sztuką zawodową. Jednakże są sytuacje, gdy działanie radcy prawnego można ocenić jako naruszające zasady obowiązków zawodowych czy też etycznych przez radcę prawnego ze względu na sposób prowadzenia przez radcę prawnego sprawy jego mocodawcy przed sądami powszechnymi lub też ze względu na sposób komunikacji pomiędzy radcą prawnym a jego mocodawcą w kontekście toczącego się postępowania sądowego. Z taką sytuacją, w ocenie WSD, mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. W ocenie WSD w sytuacji oddalenia powództwa, w przedmiotowej sprawie przez sąd pierwszej instancji z uwagi na przedawnienie roszczenia a następnie, z tego samego powodu oddalenie apelacji przez sąd apelacyjny, składanie skargi kasacyjnej nie było celowe. Stanowiło tym samym narażenie mocodawców

Obwinionego na dodatkowe koszty postępowania. Wskazać należy, że Obwiniony sam, w trakcie posiedzenia w dniu 8 grudnia 2017 roku przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze przyznał, iż popełnił błąd przedawnienia (k. 111).

Odnosnie wątpliwości dotyczących sporządzenia Skargi Kasacyjnej i twierdzeń Obwinionego, iż Skargę Kasacyjną sporządził nie on tylko radca prawny z jego kancelarii (k. 111), WSD nie przyjął takiego twierdzenia Obwinionego z uwagi na fakt, że Obwiniony sam podpisał Skargę Kasacyjną, a ponadto została ona sporządzona na papierze firmowym jego kancelarii przez osobę zatrudnioną w jego kancelarii. Złożenie przez Obwinionego podpisu pod Skargą Kasacyjną jest, w ocenie WSD, tożsame ze złożeniem tejże Skargi Kasacyjnej przez niego i ponoszenie odpowiedzialności za jej treść.

4. Odnosnie zarzutu Obwinionego dotyczącego naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez błędne ustalenie, iż Obwiniony uczestniczył w przygotowaniu pozwu przeciwko ubezpieczycielowi podczas gdy to pracownik kancelarii tylko „wytezował” pozew i pouczył skarżących jak ma wyglądać powództwo WSD podzielił stanowisko Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze. W ocenie WSD udział Obwinionego w przygotowywaniu pozwu przeciwko ubezpieczycielowi, zarówno bezpośrednio jak i pośrednio stanowi naruszenie zasad obowiązujących radcę prawnego. Fakt, że pozew był przygotowywany przy udziale Obwinionego, nawet nie bezpośrednim udziale ale w jego kancelarii przez pracownika zatrudnionego w tejże kancelarii, a więc działającego pod nadzorem Obwinionego stanowi naruszenie regulacji obowiązujących radcę prawnego, w tym zasad etyki radcy prawnego, gdyż potencjalnie Obwiniony miał wpływ, albo co najmniej możliwość wpływu, na przygotowywany pozew, jego treść i procedowanie w tym zakresie. Taki był również odbiór dla osób trzecich.

5. Odnosnie zarzutu Obwinionego dotyczącego wysokości kosztów postępowania zasądzonego przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze, w ocenie WSD Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze działał (jak zresztą przyznał sam Obwiniony) w granicach dozwolonych przepisami granic zasądzenia kosztów i WSD nie widzi podstaw ażeby ingerować w to rozstrzygnięcie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze.

W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnął jak w sentencji orzeczenia.